

Μια
φορά κι έναν καιρό
υπήρχε ένας γίγαντας. Τον
γίγαντα τον έπεσε το δαχτυλίδι
της αγαπημένης του μέσα στο
πηγάδι. Κι έβαλε ένα ανθρωπάκι μέσα
για να του το βγάλει. Τι κι αν το βρει το
δαχτυλίδι μες στο σκοτάδι το ανθρωπάκι; Τι
κι αν τον γίγαντα φωνάζει; Έτσι κι αλλιώς ο
γίγαντας θέλει το χρόνο του. Μα όπου να 'ναι
θα 'ρθει. Αχ, και πόση αγωνία έχει ο
γίγαντας για τη χαρά της αγαπημένης του. Και
αχ, πόσο θα χαρεί που θα σε ανεβάσει με το
δαχτυλίδι από το πηγάδι. Και πόσο αχ, θα
χαρεί το ανθρωπάκι, που δεν το παράτησε
στ' αλήθεια ο γίγαντας. Και που ο
χρόνος ήταν απλά διαφορετικός απ' ότι
πίστευε. Και που θα χαίρονται τώρα
κάπου δυο γίγαντες γιγάντια
ερωτευμένοι. Κάπου... όπου
να 'ναι.

Θα κινούσα βοννά, θα σκαρφάλωνα σε χιονισμένες
κορυφές, θα ανέπνεα τον πιο ζωντανό και παγωμένο
αέρα, θα άφηνα τον λευκότερο ήλιο να μου λούσει
το πρόσωπο, γεμάτη απορία είμαι για το τι θα
ένιωθα, τι άνθρωπος θα ανακάλυπτα ότι είμαι, πώς
θα μαλάκωναν οι πόροι του προσώπου μου,
μεταμορφώνοντάς με σε ό,τι πιο διαφορετικό απ'
αυτό που είμαι, αν δεν με τράβαγε αυτή... η
ακαταμάχητη βαριά ραθυμία

Το ήξερε.

Το ήξερε πολύ καλά.

Βαθιά μέσα της το ήξερε.

Μπορεί να μην ήξερε πολλά άλλα, μπορεί να μην ήξερε όλα τα άλλα,
αλλά αυτό συγκεκριμένα το ήξερε.

Ό,τι και να λέει, ό,τι και να 'λεγε πριν, το ήξερε.

Το ήξερε ότι δεν θα μάθει ποτέ να μαγειρεύει

